

VROUWEN VAN VECHTLUST

MARIËTTE MIDDELBEEK

Julia

*Wanneer het noodlot toeslaat
op Vechtlust zal Julia alle zeilen moeten
bijzetten om het landgoed te behouden*

INKIJKEXEMPLAAR

Julia

Mariëtte Middelbeek

Julia

Vrouwen van Vechtlust

INKIJKEXEMPLAAR

‘En het was me dan ook een groot genoegen door u ontvangen te worden op uw landgoed, waarvan ik danig onder de indruk ben. Zo onder de indruk dat ik graag nog eens terugkom om ook de tuinen nader te bewonderen, zodat we wellicht...’

Terwijl de mannenstem zelfs op de drempel van de voordeur maar doorging en doorging, dwaalden de gedachten van Julia gravin Bentinck van Thoringen langzaam af naar haar slaapkamer en dan met name haar bed. Haar bed, waarin ze liever zou willen liggen dan nu nog meer aan te horen van de breedsprakige Arthur graaf ter Wolde, die in de afgelopen vijf uren nooit langer

dan twee minuten niet aan het woord was geweest. In gedachten smeekte ze hem om eindelijk zijn mond te houden, omdat haar oren suisden en haar hoofd intens verlangde naar een klein moment van stilte. Bovendien: hoeveel kon een mens over zichzelf vertellen?

Veel, zo bleek in het geval van graaf ter Wolde, die alleen al over de geschiedenis van Hoog Schrevensteijn, het landgoed van zijn familie, eindeloos veel te vertellen had. Daarbij was het Julia opgevallen dat hij, ook al was hij pas tweeëntwintig, de indruk wekte dat hij het landgoed in z'n eentje bestuurde en dat het dan ook aan hem te danken was dat het floreerde als nooit tevoren. In werkelijkheid had die ontwikkeling, zo wist ze van haar ouders, al tien jaar geleden ingezet dankzij het harde werken van zijn vader en grootvader. De vader zelf en zijn tweede echtgenote – de moeder van de graaf was al jong overleden – waren ook bij het diner aanwezig geweest, maar hadden opvallend weinig gezegd.

Tijdens het diner had Julia op meerdere momenten moeite moeten doen om een gaap te onderdrukken. Daarbij had ze nadrukkelijk niet naar haar moeder gekeken. Die zou haar ongetwijfeld een vernietigende blik hebben gestuurd als ze had gemerkt dat Julia er ook maar enige blijk van gaf dat ze de graaf, die vanuit Overijssel naar Vechtlust was gereisd, stomvervelend vond. Gelukkig was het met uiterste inspanning van haar kaakspieren gelukt niet opzichtig te gapen. En na dat eindeloze diner en een glas cognac voor de graaf en

haar vader – de heren hadden zich jammer genoeg niet teruggetrokken in de bibliotheek – was het moment dan eindelijk gekomen waarop de vader van graaf Arthur opstond en hun vertrek aankondigde. Daarna had het nog zeker een halfuur geduurd voor ze daadwerkelijk de voordeur hadden bereikt, omdat de jonge graaf telkens opnieuw weer wat te zeggen had gehad en zich kennelijk geroepen voelde het interieur van zowel de eetkamer als de hal met dat van zijn eigen landhuis te vergelijken. Daarbij was het landhuis van de Ter Woldes er telkens net wat beter van afgekomen, maar dat was een detail dat waarschijnlijk alleen Julia was opgevallen.

‘Dank u voor uw komst, graaf ter Wolde’, zei Julia nu beleefd, terwijl ze toekeek hoe de graaf zich vooroverboog en haar hand kuste zonder die met zijn lippen te raken.

‘Dank u voor de ontvangst, gravin Bentinck van Thoringen. En hopelijk tot spoedig ziens.’

Na die woorden draaide de graaf zich dan toch om en liep achter zijn vader en stiefmoeder aan de trap van het bordes af naar hun gereedstaande rijtuig. Het viel Julia op dat een van de twee paarden al staand in slaap was gevallen tijdens het wachten en de gedachte dat ze meevoelde met het arme dier, ontlokte haar een klein glimlachje.

‘Blij te zien dat hij je vrolijk heeft gestemd’, hoorde ze de stem van haar moeder naast zich. Daar zat iets opgetogens in dat Julia’s glimlach onmiddellijk deed verdwijnen.

‘Nou...’ zei ze, terwijl ze toekeek hoe de graaf het rijtuig betrad, waardoor het paard ontwaakte. Ze overwoog het ware binnenpretje met haar moeder te delen, maar besloot het niet te doen. ‘Vooral het gegeven dat hij vertrekt, stemt me vrolijk’, zei ze toen. ‘Mijn hemel, ik dacht dat hij nooit zou stoppen met praten.’

‘Julia...’ De stem van Anna van Thoringen klonk afkeurend, maar ergens kon Julia zich niet aan de indruk onttrekken dat haar moeder haar opmerking ook vermakelijk vond.

‘Het is toch zo?’ zei Julia, terwijl ze zich omdraaide en achter haar vader aan het landhuis weer in stapte. ‘Ik heb zelden iemand zo veel horen praten.’

‘Opmerkelijk.’ Anna keek haar dochter aan en trok even met haar mond. ‘Vorige week hoorde ik je nog een klacht uiten over een andere jongeman, en dat betrof precies het tegenovergestelde.’

Julia deed haar mond open om antwoord te geven, dacht even na en sloot hem toen weer. Ze liet lucht ontsnappen en moest onwillig toegeven dat haar moeder gelijk had. Alleen was dat dan weer het andere uiterste geweest. Vorige week had ze zich namelijk met de nodige ongemakkelijkheid en verveling door een diner geworsteld met Joachim baron von Haustingens, die helemaal uit Duitsland was gekomen om urenlang zo min mogelijk te zeggen. Aan het einde van die avond had Julia spierpijn in haar gezicht gehad van de glimlach die ze steeds in stand had gehouden, en haar hoofd

tolde van haar oneindige pogingen om weer een nieuw gespreksonderwerp aan te dragen, aangezien ze had gemerkt dat zelfs haar ouders op een bepaald moment door hun stof heen waren geweest. Dat ging ook snel wanneer iemand probeerde met zo min mogelijk woorden – nee, zo min mogelijk l  ttergrepen – te antwoorden. Julia begreep niet zo goed waarom de baron de moeite had genomen de lange reis vanuit Duitsland te maken, als hij niet van zins leek om aan te tonen waarom hij voor Julia een geschikte kandidaat was.

‘Ach, hij is vast gewoon verlegen’, had haar moeder de volgende ochtend aan het ontbijt opgewekt gezegd. Julia had maar niet geantwoord. Verlegenheid en desinteresse waren twee verschillende eigenschappen en ze wist heel goed welke van de twee ze bij de baron had waargenomen. Pas nadat ze in een gesprek tussen haar ouders had opgevangen dat de baron alleen maar door z  jn ouders was gestuurd omdat er oude – maar inmiddels verwaterde – handelsbetrekkingen tussen de twee families bestonden, begreep ze waarom hij zich van zijn stilste kant had laten zien. De baron wilde niet trouwen – althans, niet met haar – en dat besef had voor Julia gevoeld alsof er een gewicht van haar schouders werd getild.

‘Stel je voor’, had ze achteraf gegrinnikt tegen haar nichtje, ‘dat je je hele leven samen zwijgend doorbrengt. Daar moet je toch niet aan denken?’

‘Vreselijk’, had Amélie geantwoord. ‘Ik hoop wel dat

ik trouw met iemand die in elk geval iets te vertellen heeft.’

En die rijk was, en van goede komaf, en knap, en niet zelfingenomen, en bij voorkeur geïnteresseerd in paarden en geschiedenis – op het wensenlijstje van Amélie stonden nog wel een aantal punten waaraan haar toekomstige echtgenoot zou moeten voldoen. Haar ouders – Julia’s oom Diederik en tante Eleonore – hadden hun handen vol aan de zoektocht, waarbij ze echt wel aan Amélies wensen tegemoet wilden komen, maar ook de belangen van de familie niet uit het oog konden verliezen. En die belangen schreven voor dat Amélie in het huwelijk moest treden met een echtgenoot die genoeg vermogen meebracht om Vossenbergh voor de komende decennia veilig te stellen. Het landgoed net buiten Nigtevecht, waar Amélie was opgegroeid, floreerde nog altijd, maar er waren investeringen nodig om de pachters tevreden en de inkomsten op peil te houden. Een financiële oppepper in de vorm van een vermogende echtgenoot was dus welkom. Aan de andere kant was voor een eventuele huwelijkskandidaat Vossenbergh ook een zeer aantrekkelijk vooruitzicht, zeker wanneer hij als tweede of volgende zoon in een gezin geen recht had het landgoed van zijn eigen familie over te nemen. Het was aan oom Diederik en tante Eleonore om tussen alle potentiële huwelijkskandidaten voor Amélie precies die ene man te vinden die niet alleen het geld maar ook het inzicht had om Vossenbergh te besturen en overeind te houden. Die

belangen zouden, zo wist Julia zeker, uiteindelijk boven het wensenlijstje gaan dat Amélie voor haar echtgenoot had opgesteld.

Julia zelf had haar verlanglijst wat betreft haar toekomstige echtgenoot minder scherp voor ogen dan Amélie, net als de meeste andere debutantes dit seizoen. 'Ik wil gewoon dat hij interessant is', had ze tegen haar nichtje verzucht, waarbij Amélie haar verwonderd had aangekeken.

'Wat bedoel je daar nu weer mee?'

Julia had de vraag onbeantwoord gelaten. Er was geen vaststaande definitie van de omschrijving waaraan ze hoopte dat haar echtgenoot zou voldoen. Zelf hield ze, net als haar moeder, van schilderkunst. En van de natuur, paarden, het buitenleven. En ja, natuurlijk hoopte ze dat ze een man zou treffen met wie ze die liefde kon delen, maar net zo goed zou ze haar leven willen delen met iemand die haar kon meenemen in wat zijn passie was.

Behalve, bedacht ze toen ze achter haar ouders aan liep, wanneer zijn passie alleen zijn eigen persoon betrof, zoals bij graaf ter Wolde het geval was.

Nadat Marius, de butler die sinds jaar en dag op Vechtlust in dienst was, de voordeur achter hen had gesloten, excuseerde Julia zich bij haar ouders en liep de trap op naar haar eigen vertrekken. In haar slaapkamer stond haar dienstmeisje Rosa al te wachten. Het meisje maakte een knicksje toen Julia binnenkwam. 'Hebt u een prettige avond gehad, gravin?'

‘Ja, zeker’, zei Julia, ook al was dat niet de waarheid. ‘Ik wil nu graag gaan slapen.’

Julia ging voor haar staan en haar dienstmeisje knoopte de japon van diepblauwe zijde aan de achterzijde open. Toen Rosa het korset opende, haalde Julia een paar keer diep adem. Zonder het strakke keurslijf kon de lucht vrijelijk in en uit haar longen stromen.

Rosa bracht haar nachtjapon en hielp haar erin. Julia ging op het krukje voor haar kaptafel zitten en het dienstmeisje haalde de spelden uit haar haar, dat nu los en golvend over haar schouders viel. Met haar vingers masseerde Julia de huid van haar hoofd los, die voelde alsof er te lang te veel spanning op had gestaan. De beginnende hoofdpijn die had gezeurd, verdween onmiddellijk.

‘Goedenacht, Rosa’, zei Julia toen haar dienstmeisje de jurk had teruggehangen en het korset in de kast had opgeborgen. ‘Tot morgen.’

Met nog een lichte kniebuiging nam haar dienstmeisje afscheid voor de nacht en nadat de deur met een zachte plof was dichtgefallen, liep Julia naar haar bed. Ze leunde achterover tegen de kussens. Het raam van haar slaapkamer stond open en met de frisse lucht van de septembernacht dreven de geluiden van het landgoed naar binnen. De bladeren van de oude eiken- en kastanjebomen waar de wind nu doorheen ruiste, zouden wel dra knisperend de bodem bedekken. Een paard dat in de verte hinnikte, een hond die ergens blafte.

Julia ging liggen en trok de deken over zich heen, maar ze draaide zich al meteen weer om. Haar bed leek vanavond harder dan anders en hoe ze ook woelde, ze kon niet lekker liggen. De vermoeidheid die haar aan tafel nog parten had gespeeld, leek nu gek genoeg verdwenen te zijn.

Ze dacht aan de praatgrage graaf, die in zijn koets onderweg was naar zijn logement in Loenen. Als oudste zoon zou hij het landgoed erven waarvan hij zo hoog had opgegeven. Dat betekende dat wanneer het tot een aanzoek zou komen en haar ouders dat zouden accepteren, ze naar Overijssel zou verhuizen om daar een nieuw leven op te bouwen. Ze kende Hoog Schrevensteijn niet, maar als ze afging op de verhalen die de graaf erover had verteld, was het vele malen groter, mooier en rijker dan Vechtlust, werden er de mooiste feesten gegeven en bestond de huishouding, die zij als vrouw des huizes zou aansturen, uit dubbel zoveel personeelsleden als er op Vechtlust rondliepen. Er waren ook tientallen paarden, een gegeven dat Julia dan wel weer opgewekt stemde.

Maar toch. Het idee Vechtlust te moeten verlaten, maakte haar droevig. Ergens had ze de hoop gekoesterd dat haar ouders een huwelijkskandidaat voor haar zouden vinden die geen eigen landgoed zou erven, zodat ze op Vechtlust konden blijven. Met vier dochters kende het gezin Bentinck van Thoringen geen aangewezen opvolger voor Vechtlust en dus zou Julia het krijgen wanneer ze niet door een huwelijk naar het landgoed

van haar echtgenoot zou verhuizen. Alleen wist ze dat wanneer de kans zich voordeed, haar ouders zouden kiezen voor een kandidaat die kon voorzien in een plek om te leven. Immers, voor drie van de vier dochters moest een plek om te wonen worden gevonden. En het was gebruikelijk dat voor de eerste dochter al meteen in hetzelfde jaar dat ze haar debuut maakte, een huwelijksvereenkomst werd gesloten. Volgend jaar zou haar zusje Victoria al debuten.

Automatisch gleden Julia's gedachten terug naar het debutantenbal, nu vijf maanden geleden. In gelijke mate nerveus en opgewonden had ze de grote balzaal betreden, die rijk was gedecoreerd met kroonluchters, wandkaarsen en guirlandes van goud. Meer dan honderd jonge vrouwen waren die avond in hun mooiste baljurk verschenen om officieel hun entree te maken in de adellijke wereld en om toekomstige huwelijkskandidaten te laten weten dat ze beschikbaar waren om te trouwen. Amélie was er natuurlijk ook bij geweest, net als vele van Julia's vriendinnen. Wekenlang hadden ze er met elkaar naartoe geleefd, hadden ze hun jurken uitgezocht, doorgepast, veranderd en geperfectioneerd tot de japonnen op de avond zelf de allermooiste versie van hun draagsters hadden laten zien. Trots had Julia de sieraden gedragen die ze zelf had uitgezocht uit de collecties van haar moeder en haar overleden grootmoeder. Om haar hals had het collier geprikt dat al zoveel generaties in de familie was en dat bekendstond als het

‘Vechtlust-collier’. De gouden hanger met de beeltenis van Isabella Leenhaert, de bet-betovergrootmoeder van haar moeder, had haar voor haar gevoel een bijzondere kracht gegeven, zeker toen ze als eerste ten dans was gevraagd door Constantin baron Rouwelaer van IJsden, die gold als een van de meest gewilde mannen op het bal. Julia had zelfs nog gehoopt dat hij zich achteraf bij haar ouders zou melden voor een aanzoek, maar dat was uitgebleven.

‘Wees maar blij’, had Victoria later tegen haar en tegen Amélie gezegd. Ook al was ze pas zeventien, ze leek altijd precies op de hoogte te zijn van wat er in hun kringen speelde, en dan ging het niet over de grote handelsovereenkomsten die er werden gesloten.

‘Ik hou altijd mijn oren open’, zei ze als Julia vroeg hoe ze toch aan al die roddels kwam. In elk geval hoorde ze veel van Irene. De dochter van Roelof, de jongste broer van hun vader, en zijn vrouw Justine groeide op in Amsterdam en legde haar oor daar maar al te graag te luisteren. Wat ze opving, deelde ze met haar nicht.

‘Wat is er dan?’ had Julia nieuwsgierig aan Victoria gevraagd toen het over baron Rouwelaer van IJsden ging. Haar zusje had geantwoord dat ze het niet precies wist, maar dat er verhalen de ronde deden over de baron in relatie tot meerdere dienstmeisjes en dat zijn ouders kort na het debutantenbal hadden besloten hem naar een militaire opleiding in Schotland te sturen.

‘Schandalig’, had Julia gezegd, maar ze had er, net als

Victoria en Amélie, zacht om gegiecheld. 'Hij leek zo vriendelijk.'

'Beetje té vriendelijk misschien', was Amélies antwoord geweest.

Maar in plaats van de baron hadden zich wel diverse andere kandidaten gemeld, of beter gezegd: hun ouders. Anna en Simon hadden gesprekken gevoerd en diners gegeven en een enkele keer was het tot een ontmoeting tussen Julia en de betreffende kandidaat gekomen, zoals de afgelopen avond met graaf ter Wolde.

De gedachte aan de graaf deed haar zuchten. Ze draaide zich van haar ene zij op haar andere en weer terug. Door het woelen gleed de deken van haar af en ze reikte naar de grond om hem op te rapen. Daarna koesterde ze zich in de warmte, maar nog altijd leek de slaap haar voor vanavond te hebben verlaten. In plaats daarvan vulde haar hoofd zich met gedachten die haar nerveus stemden. Het idee van een huwelijk met een man die ze nu nog niet kende, was zowel opwindend als beangstigend. Ze wist dat haar ouders er alles aan deden om de beste kandidaat voor haar te vinden, maar die wetenschap vervulde haar niet met alleen maar vertrouwen. Want hoe zou het zijn om haar leven überhaupt met iemand te delen? Wat als zijn afkomst, vermogen en intellect allemaal voldeden aan de wensen van haar ouders, maar ze haar echtgenoot simpelweg geen prettig gezelschap vond? Zou ze daaraan kunnen wennen?

'Liefde moet groeien', had haar moeder nog niet zo

lang geleden tegen haar gezegd. 'Toen mijn ouders een echtgenoot voor mij zochten, had ik dezelfde gedachten als jij. En eerlijk gezegd: het idee om met je vader te trouwen, stond me eerst tegen.'

Julia had verbaasd gefronst bij deze openhartigheid. 'Ja, echt', had Anna daarop geglimlacht. 'Ik ging alleen maar af op mijn eerste indruk en ik had al meteen besloten dat hij verwaand en veel te vol van zichzelf was.'

'Verwaand?' Julia had achter haar hand gegrinnikt. Ze had haar vader nog nooit op enige verwaandheid kunnen betrappen. Simon was eerder bedachtzaam en sprak niet vaak over de zakelijke successen die hij had geboekt.

'Ja', had haar moeder beschaamd gezegd. 'Zo zie je maar dat je iemand niet kunt beoordelen op een eerste indruk. Waardering en genegenheid moeten de kans krijgen te groeien en uiteindelijk zal daar liefde uit voortkomen.'

'Als je geluk hebt', had Julia daaraan toegevoegd, maar haar moeder had haar hoofd geschud.

'Als je het een kans geeft.'

Julia kwam overeind en schudde haar kussen op. Opnieuw draaide ze en ze zuchtte diep. Het moest inmiddels na middernacht zijn, maar haar gedachten leken alleen maar sneller te gaan in plaats van trager. Zou het echt zo zijn? Als je maar genoeg tijd met elkaar doorbracht en het een kans gaf, zou je dan met iedere echtgenoot een gelukkig leven kunnen leiden?

Ze wilde er zo graag op vertrouwen, maar de onzekerheid was sterker. Straks woonde ze op een vreemde plek met een man die ze niet eens aardig vond, ver weg van haar familie en de vriendinnen die nu nog op de omringende landgoederen woonden. Het was een verontrustende gedachte die de slaap, die toch al niet echt aanwezig was, in het niets deed oplossen. Was ze wel sterk genoeg om zich dan staande te houden? Wat als haar echtgenoot niet goed voor haar was? Had ze het dan aan zichzelf te wijten omdat ze het, zoals haar moeder zei, geen kans had gegeven? Eenmaal getrouwd was er geen weg meer terug, maar wat als ze uiteindelijk ongelukkig zou worden?

Ze draaide zich maar weer eens om, herschikte haar kussen, maar wist dat ze de slaap voorlopig niet zou kunnen vatten. Haar hele jeugd lang, en met name de laatste jaren, had ze geweten dat dit moment zou aanbreken. Het moment van haar huwelijk. En dat de kans groot was dat ze haar leven als getrouwde vrouw zou voortzetten buiten de plek waar ze was opgegroeid en waar ze zo aan gehecht was. Misschien op een landgoed, misschien in een herenhuis in de stad – haar opvoeding was erop gericht geweest dat ze zich waar dan ook moeiteloos zou kunnen bewegen in de sociale kringen waarin haar familie zich begaf en dat ze leiding zou kunnen geven aan een grote huishouding. Haar eigen moeder was een geweldig voorbeeld van hoe je een huishouden strak, efficiënt en met respect bestuurde. Tot zich serieuze

huwelijkskandidaten begonnen te melden had ze nooit echt nagedacht over de gevolgen van een huwelijk. Over verhuizen, een goede echtgenote zijn en een gezin stichten. Over een nieuwe familie en sociale kring waarin ze haar plek moest vinden zonder te weten hoe je dat deed. Haar moeder kon haar niet helpen – uiteindelijk had zij haar hele leven lang alleen maar op Vechtlust gewoond. Met haar grootmoeder had ze deze onderwerpen nooit besproken. Julia was vijftien geweest toen Anna's moeder Welmoed overleed en helaas was er door Welmoeds ziekte toen al een jaar geen mogelijkheid meer geweest om een echt gesprek met haar te voeren. Diverse artsen hadden haar onderzocht en uiteindelijk was de conclusie geweest dat ze haar verstand verloor – een remedie was er niet. Anna had Julia verteld dat het bij Welmoeds vader Albert niet anders was gegaan en dat Julia alles wat ze van Welmoed wilde weten, moest vragen voor het te laat was. En zo had de toen dertienjarige Julia met haar grootmoeder gesprekken gevoerd over Vechtlust, over kunst en over de grootvader die ze niet echt had gekend omdat Victor was overleden toen Julia nog maar vier jaar oud was. Maar nooit had ze gevraagd naar hoe je ging houden van een echtgenoot die je misschien niet aardig vond en of het moeilijk was om een leven op een nieuw landgoed op te bouwen, omdat die thema's simpelweg niet hadden gespeeld in haar leven als jong meisje.

Het zal wel goed komen, probeerde ze zichzelf moed

in te praten. Haar moeder, haar grootmoeder en al die generaties vrouwen voor hen was het ook gelukt om hun huwelijk te laten slagen en om een gezin te stichten. ‘Vechtlust is niet alleen de naam van ons landgoed’, had haar moeder haar weleens voorgehouden. ‘Het is ook wat in ons bloed zit. Je bent sterk en je bent slim en wat er ook gebeurt, je vindt wel een manier om ermee om te gaan.’

Mooie woorden, die Julia een gevoel van trots hadden bezorgd, maar die haar nu, in het donker van de nacht en met de veranderingen die zo duidelijk in de lucht hingen, ook onzeker maakten. Was ze net zo krachtig als haar moeder en haar grootmoeder, voor wie ze zoveel bewondering had?

Ze sloot haar ogen en probeerde tevergeefs een prettigere houding te vinden. Ergens ver weg hoorde ze opnieuw een paard hinniken. Julia’s laatste gedachte voor ze uiteindelijk in slaap viel, was de vreemde tegengestelde hoop dat haar ouders binnenkort een geschikte echtgenoot voor haar zouden vinden zodat er een einde kwam aan haar onzekerheid, terwijl ze tegelijkertijd wilde dat het nog heel lang zou duren.

‘Ik vond het een vriendelijke jongeman.’ Terwijl ze boter smeerde op een van de warme, geurende broodjes die Marie, de huisdame, net op tafel had gezet, keek Anna Bentinck van Thoringen haar dochter opgewekt aan. ‘Hij was beleefd en onderhoudend en heeft laten

zien dat hij kennis heeft van handel en landgoederen. Bovendien heb ik goede dingen gehoord over Hoog Schrevensteijn.'

Julia keek haar moeder aan. Zelf had ze tot gisteren nog nooit van het landgoed gehoord en van graaf ter Wolde kende ze alleen de ouders, die een enkele keer op Vechtlust kwamen dineren. 'Wat voor goede dingen?' vroeg ze.

'Het is groot, florerend en zeer goed onderhouden. Je zult je geen zorgen hoeven maken over de toekomst. Bovendien hebben de Ter Woldes een uitmuntende naam, zowel in Overijssel als in de rest van het land waar de familie wijdverspreid is. Het zal een eer zijn om die naam te dragen.'

Julia slikte een hap van haar broodje door, maar die bleef als een deegbal in haar keel steken. Ze nam een slokje thee en voelde hoe de hap moeizaam zakte.

'Vind je niet, Simon?' Anna praatte nu tegen de krant waarachter haar echtgenoot schuilging. Het duurde even voordat hij die opvouwde en haar vraag beantwoordde. 'Ik vind dat de graaf een goede indruk heeft achtergelaten', zei hij bedachtzaam. 'We zullen zien of zijn bezoek een vervolg zal krijgen.'

Julia deed haar mond open om nog iets te zeggen, maar sloot hem weer toen haar drie zusjes de eetkamer binnenkwamen. De twee jongsten waren druk met elkaar in gesprek, maar toen ze aanschoven keken de vijftienjarige Louise en de twee jaar jongere Leonoor

nieuwsgierig naar hun oudste zus. ‘En?’ vroeg Leonoor uiteindelijk. ‘Hoe was de graaf?’

Praatziek, wilde Julia antwoorden, maar na een blik op haar vader en moeder deed ze het niet. ‘Hij deed erg zijn best’, antwoordde ze in plaats daarvan beleefd.

‘Ja, was hij leuk?’ Dat was Louise. ‘Denk je dat hij een aanzoek gaat doen?’

Julia liet die vraag onbeantwoord en na een waar-schuwende blik van hun moeder deden haar zusjes er het zwijgen toe. Maar hun nieuwsgierige blikken bleven over en weer gaan. Victoria trok haar wenkbrauwen op en leek met haar blik iets duidelijk te willen maken, maar Julia begreep de boodschap niet.

Simon stond op. ‘Als jullie me willen excuseren, dan ga ik in de stal kijken of het veulen al geboren is.’

Julia legde haar halve broodje terug op haar bord en kwam overeind. ‘Vindt u het goed als ik ook kom kijken? Ik ben erg benieuwd.’

‘Natuurlijk’, zei Simon en Julia liep achter hem aan de eetkamer uit. Ze voelde de blikken van haar zusjes op zich gericht en trok de deur met een ferme klik in het slot. Ze was toch al van plan geweest te gaan paardrijden en had Rosa gevraagd haar kostuum klaar te leggen. ‘Ik ga me even omkleden’, zei ze tegen haar vader. ‘Ik zie u zo meteen in de stal.’

Vlug liep ze naar haar kleedkamer om het kostuum aan te trekken en daarna liep ze naar buiten. Over het pad vanaf het landhuis bereikte ze de Japanse tuin en

daarna liep ze verder in de richting van de stallen. Julia glimlachte toen ze de opgewonden geluiden hoorde die uit de volière kwamen. Onlangs had haar vader een koppeltje Kaapse kanaries aangeschaft, tropische vogels die met hun mooie gele en lila veren zowel Julia als Anna tot het maken van diverse schilderijen hadden geïnspireerd. De twee diertjes, die vaak goedmoedelijk naast elkaar op een stok zaten, vlogen nu alle kanten op en kwetterden alsof er groot gevaar naderde. Pas toen ze de volière dicht waren genaderd, ontdekte Julia de bron van hun opwindning. Haar oom Hendrik had vanachter een struik naar de dieren staan kijken en kwam nu tevoorschijn met een grote grijns op zijn gezicht.

‘Julia!’ riep hij met de langgerekte a aan het einde die hij altijd bij haar naam gebruikte. Ook al zagen zij en haar oom elkaar iedere dag, hij was altijd weer blij om haar te zien. Andersom gold hetzelfde.

‘Ha oom Hendrik’, zei Julia opgewekt. Ze kneep even in de hand die hij naar haar uitstreekte en begroette daarna de gouvernante. ‘Dag Hortense.’

‘Dag juffrouw Bentinck van Thoringen’, zei de oudere vrouw, die sinds jaar en dag Hendrik begeleidde. Ze had een leesboek onder haar arm en Julia vermoedde dat ze Hendrik mee naar buiten had genomen om hem in het zonnetje voor te lezen, maar als haar oom de volière zag, was hij altijd afgeleid.

‘Wat een mooie kanaries, vindt u niet?’ vroeg ze aan

haar oom, die grif knikte. Hij wist de verschillende vogels altijd feilloos uit elkaar te houden. Dat was in zijn geval zeker bewonderenswaardig. Hendrik was de jongste broer van haar moeder en ook al was hij niet zo lang geleden eenenvijftig geworden, hij beschikte over de verstandelijke vermogens van een kind van ongeveer vijf jaar oud. Dat was ook de reden dat hij nog altijd een gouvernante had, die al jaren haar hele leven aan hem wijdde en ondanks haar leeftijd van bijna zestig jaar er niet over dacht om met pensioen te gaan. Tot grote opluchting van haar ouders, wist Julia, want Hendrik was zo gehecht aan Hortense dat het voor hem moeilijk zou zijn om te wennen aan een nieuwe gouvernante. Bovendien was het ook niet vanzelfsprekend dat er iemand kon worden gevonden die met zoveel toewijding zou zorgen voor een man van middelbare leeftijd die zich gedroeg als een kind en van wie ook nooit meer kon worden verwacht. De spellen en oefeningen die Hortense dagelijks met Hendrik deed, waren erop gericht zijn geest en gestel niet achteruit te laten gaan – van stappen voorwaarts was al heel lang geen sprake meer.

Het was, zo had Anna Julia al op jonge leeftijd verteld, bijzonder dat Hendrik bij hen op Vechtlust kon wonen. Welmoed en Anna's vader Victor, Julia's grootouders, hadden kort na Hendriks geboorte, toen duidelijk was geworden dat de zware bevalling en het bijbehorende zuurstofgebrek hadden geleid tot een beperking van de fysieke en verstandelijke vermogens van het kind,

besloten hem op Vechtlust te laten opgroeien. Julia had met enige afschuw geluisterd naar de verhalen over instituten waar kinderen als Hendrik naartoe werden gebracht en waar ze hun leven sletten tussen andere ‘zwakzinnigen’, zoals ze in de maatschappij werden genoemd. Lang niet iedereen had de wens om een kind als Hendrik thuis te laten opgroeien en te omringen met de benodigde zorg, had Anna uitgelegd. ‘De liefde van jouw grootmoeder voor Hendrik was net zo groot als voor Catharina, Frederick en mij. Ze namen natuurlijk een groot risico omdat er in onze kringen op neer werd gekeken. De kans bestond zelfs dat andere families bang waren om besmet te raken en niet meer op bezoek wilden komen.’

Julia op haar beurt zou zich op Vechtlust geen leven zonder Hendrik kunnen voorstellen. Zijn goedmoedige aard en opgewekte karakter stemden haar altijd vrolijk en ze vond het dan ook prettig om elke dag wat tijd met hem door te brengen.

‘Wat gaat u vandaag doen?’ vroeg ze hem nu.

Hendrik wees naar zijn rijbroek. ‘Paardrijden.’

‘Dat is toevallig, ik ook’, zei Julia. ‘Mijn vader zegt dat het veulen misschien geboren is. Loopt u mee om te kijken?’

Hendriks gezicht lichtte op en hij knikte. Hij hield zijn arm gebogen en Julia haakte de hare erdoor. Samen liepen ze naar de stallen.

‘Het veulen is er nog niet’, zei Simon toen ze daar aankwamen. ‘Maar Cassandra is erg opgewonden, dus het zal niet lang meer duren.’

Julia liep de stal binnen en wierp een blik op het paard, dat ronddraaide op het stro en af en toe haar hoofd in de lucht gooide. 'Kom,' zei ze tegen Hendrik, die haar was gevolgd, 'we laten haar met rust.'

Vanwege de aanstaande geboorte van het veulen had Robert, de stalmeester, de andere paarden buiten gezet, zodat Cassandra alle rust zou krijgen voor haar bevaling. 'We houden haar goed in de gaten', verzekerde hij Simon. 'De veearts komt straks ook kijken.'

Simon knikte een paar keer. 'Ik wil graag op de hoogte worden gehouden', zei hij toen. 'Ik ben in de werkkamer.'

De stalmeester beloofde hem te laten weten hoe de bevalling vorderde en Julia keek toe hoe haar vader met krachtige passen wegbeende. Zelden had ze hem zo gespannen gezien, terwijl het bepaald niet het eerste veulen was dat op Vechtlust werd geboren. Maar het was wel het eerste veulen van Cassandra, een merrie die rechtstreeks afstamde van de dekhengst Storm. Storm was door Julia's grootvader Victor hoogstpersoonlijk aangekocht in Engeland met het doel een foklijn van paarden op te zetten. Toen Simon na zijn huwelijk met Anna op Vechtlust was komen wonen, had hij de liefhebberij van zijn schoonvader gedeeld en samen hadden ze het fokprogramma verder uitgebouwd.

Julia had niet veel herinneringen aan haar grootvader, maar de blik waarmee hij naar Storm kon kijken, stond op haar netvlies gegrift. Storm was een grote en gitzwarte hengst met sierlijke gangen waarop Julia als

kind zo graag had willen rijden, maar Robert senior, de grootvader van de huidige stalmeester, en haar ouders hadden dat uitdrukkelijk verboden. Storm deed zijn naam eer aan en menig stalknecht had al kennisgemaakt met zijn onstuimige karakter, maar zijn bouw, kracht en majestueuze uitstraling hadden hem tot de favoriete dekhengst van Julia's vader en grootvader gemaakt. Storm had op Vechtlust voor nakomelingen gezorgd die inmiddels veelal waren verkocht en waarvan enkele zelfs de koninklijke koets mochten trekken.

Nadat Julia de staldeur weer zorgvuldig had gesloten, liep ze om het gebouwtje heen naar haar merrie Aurora. Het voskleurige paard hinnikte kort toen ze haar berijder ontdekte en Julia streek over de neus van de merrie. Aurora was het veulen van Storm en van Morgenster, de merrie waar haar moeder zoveel van had gehouden. Helaas was zowel Storm als Morgenster enkele jaren geleden van ouderdom overleden, maar in Aurora leefden ze beide voort. Het paard had zowel het temperament van haar vader als het liefdevolle karakter van haar moeder en naargelang haar berijder liet ze een van de twee kanten zien. Julia zelf had nooit problemen met Aurora. Zolang ze haar merrie zachtvaardig en respectvol behandelde, kreeg ze diezelfde behandeling terug.

‘Misschien werkt het met mensen ook zo’, had Victoria laatst gezegd, wat voor haar zeventien jaar wijze woorden waren. Julia geloofde in de waarheid ervan. Ze keek

toe hoe Hendrik zijn hand uitstak en Aurora eraan liet snuffelen. Als iemand de waarheid van Victoria's woorden bewees, was het Hendrik.

‘Uw paard is klaar, graaf van Thoringen.’ Robert was achter hen opgedoken. ‘Hij wacht op u in de rijbak.’

Julia keek langs de stalmeester en zag Mercurius klaarstaan, de donkerbruine merrie met een duizelingwekkende schofthoogte, maar waar geen greintje kwaad in zat. Julia herinnerde zich nog precies de geschrokken blik van zowel haar moeder als haar oom toen Mercurius op Vechtlust arriveerde. De merrie was groot en donker en zelfs Julia, die niet eens voor Storm bang was, had een stapje achteruit gedaan.

‘Dit paard is echt de allerbeste keuze’, had Simon zijn echtgenote verzekerd en het had slechts twee dagen geduurd voor Hendrik en zijn paard een band voor het leven hadden gesmeed.

‘Het lijkt wel of oom Hendrik precies voelt hoe een dier in elkaar zit’, had Julia daarna niet zonder bewondering tegen haar moeder gezegd.

Anna had geglimlacht. ‘Niet alleen een dier’, was haar antwoord geweest.

Met een duwtje van haar neus in Julia's rug haalde Aurora haar uit haar gedachten. Julia maakte het touw los waarmee het paard stond vastgebonden en leidde haar mee. Toen pas zag ze dat ook Zeus, het paard van haar zus, gezadeld klaarstond. Op datzelfde moment kwam Victoria aangelopen.

‘Ga je mee naar het bos?’ vroeg Julia. ‘Ik wilde net aan mijn rit beginnen.’

Een stalknecht haastte zich naar haar toe en zette een krukje voor haar neer, waarna ze soepel haar paard besteeg. De jonge man liep naar Victoria en hielp ook haar in het zadel. Met een klakje van haar tong liet Julia haar paard in stap overgaan en ze zwaaide naar Hendrik en Hortense, die iets verderop stonden.

‘Het veulen is nog niet geboren’, zei Julia tegen haar jongere zus toen ze hun paarden het bos in stuurden. ‘Vader is behoorlijk nerveus.’

‘O ja?’ Victoria glimlachte. ‘Hij is gisteren ook al een aantal keer gaan kijken in de stal. Laten we maar hopen dat het vandaag wordt geboren.’

‘Volgens vader en Robert kan het niet lang meer duren.’

Victoria keek opzij naar haar oudere zus en veranderde van onderwerp. ‘Ik begreep dat vader en moeder nogal gecharmeerd zijn van graaf ter Wolde.’

Julia staarde even voor zich uit. Hier in het bos leek de graaf ver weg. Ze had vandaag amper nog aan hem gedacht. Aurora briepte en Julia haalde kort haar hand door de manen van de merrie. ‘Hij is uiterst vriendelijk’, zei ze toen.

‘O, kom op’, zei haar zusje na een korte stilte. ‘Heb je dan niets over hem te zeggen? Je hebt een heel diner met hem doorgebracht.’

Julia beet even op haar onderlip, twijfelend in hoeverre ze haar zusje in vertrouwen moest nemen. Over

minder dan een jaar zou Victoria zelf haar debuut maken en zouden vader en moeder ook voor haar een echtgenoot gaan zoeken. Julia wilde haar eigen kritische blik niet onverdeeld op haar zusje overbrengen. Victoria moest haar eigen afwegingen kunnen maken.

‘Oké’, zei ze toen toch toegeeflijk. Het had doorgaans niet veel zin te proberen iets voor Victoria te verbergen. Ze waren samen opgegroeid en haar zusje kende haar waarschijnlijk beter dan wie ook. ‘Ik vond dat hij wel erg vol was van zichzelf.’

‘O!’ Victoria stak verrukt haar hand in de lucht. ‘Wist je dat dat ook het eerste was wat moeder over vader dacht?’

‘Ja, dat heeft moeder me verteld.’ Julia glimlachte. ‘Dus jij hebt het daar ook met haar over gehad?’

Het verbaasde haar niet echt. Anders dan Julia was Victoria nu al erg bezig met het gegeven dat ze volgend jaar klaar was om te trouwen en ze had zich ook verdiept in de diverse huwelijksgeschiedenissen die Vechtlust kende.

‘Nee, maar ik heb grootmoeder daar weleens naar gevraagd’, vertelde haar zusje met een glimlach om haar lippen. ‘Ik was vroeger dol op de sprookjes die juffrouw Huneman voorlas als er na de les tijd over was. Ik hoopte in onze familiegeschiedenis ook zulke mooie verhalen te vinden.’

Julia dacht terug aan de onderwijzeres die haar en haar drie zusjes op Vechtlust les had gegeven. Als geen

ander kon ze uit haar hoofd verhalen vertellen. Met name Victoria was daar inderdaad altijd dol op geweest.

‘Op mijn tiende hoopte ik al dat ik met een prins zou trouwen’, lachte haar zusje nu. ‘Maar dat zal waarschijnlijk niet gebeuren.’

Julia moest ook lachen. ‘Dat weet je niet. Volgens de laatste berichten is prins Alexander nog altijd vrijgezel. Hij scheelt maar vier jaar met jou.’

Victoria glimlachte. ‘Een naar Madeira vertrokken prins met tuberculose lijkt me niet echt de ideale huwelijkskandidaat.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Het hield me gewoon bezig, daarom heb ik grootmoeder gevraagd hoe zij grootvader had ontmoet.’

‘En?’ vroeg Julia. Ze realiseerde zich nu pas dat ze niets wist over de eerste ontmoeting tussen haar grootouders.

‘Hij werd aan haar voorgesteld op het zomerbal in Slot Zuylen en twee dagen later vroeg hij haar ouders al om haar hand’, zei Victoria. ‘Ze kende hem niet, maar ze wist meteen dat ze met hem wilde trouwen, vertelde ze.’

‘Werkelijk?’ Julia blikte opzij. Dat was een mooi verhaal, maar ze had altijd moeite zich voor te stellen dat iemand zijn of haar leven wilde delen met een volgelopen onbekende. ‘En wat vertelde ze over vader en moeder?’ vroeg ze toen, haar gedachten voor zich houdend. Haar moeder had haar daarover verteld, maar ze was benieuwd hoe Welmoed het had beschreven.

‘Het schijnt dat moeder zich ontzettend tegen een hu-

welijk met vader heeft verzet', zei Victoria grinnikend. Ook Julia kon een lachje niet onderdrukken. Het was lastig voor te stellen dat twee mensen die zo graag tijd in elkaars gezelschap doorbrachten en die overduidelijk veel om elkaar gaven, elkaar ooit liever hadden gemeden.

'Dat klopt niet helemaal', zei Victoria, toen Julia die gedachte hardop uitsprak. 'Vader wilde wel degelijk om de hand van moeder vragen en hij wist natuurlijk niets over haar bedenkingen. Maar toen kwam eerst die brand.'

'O ja', zei Julia. De grote vuurzee waarbij de aangebouwde vleugel van het landhuis volledig in de as was gelegd, gold als een zwarte bladzijde in de geschiedenis van het landgoed. Gelukkig was het huis daarna weer in ere hersteld, maar het had natuurlijk ook anders kunnen aflopen.

'Maar toen de wederopbouw van Vechtlust was begonnen, begonnen ook weer de gesprekken tussen grootvader en grootmoeder Bentinck enerzijds en grootmoeder en grootvader Van Thoringen anderzijds. En tegen de tijd dat het huwelijk een feit was, wilde moeder al niet meer anders.'

'Wat een mooi verhaal', zei Julia. Ze keek haar zusje aan. 'En goed dat jij grootmoeder er destijds naar hebt gevraagd. Nog voor ze... nou ja, je weet wel.' Ze maakte haar zin niet af. Het gegeven dat hun grootmoeder langzaam alles was vergeten, was niet iets waarover vaak werd gepraat.

'Ik had het eigenlijk ook aan grootmoeder en groot-

vader Bentinck willen vragen', zei Victoria. 'Maar zover is het nooit gekomen.'

De ouders van hun vader, met wie Julia en haar zusjes altijd een goede band hadden onderhouden, waren allebei acht jaar geleden overleden. Eerst grootmoeder, van wie Julia zich altijd haar warme oogopslag en prachtige juwelen herinnerde. En nog geen zes maanden later ook grootvader, met zijn prettige stem en volle grijze haardos. Het was een verdrietig jaar geweest, want niet alleen de kleinkinderen, ook Anna en Simon waren door het dubbele verlies overvallen.

'Maar graaf ter Wolde is dus erg vol van zichzelf', bracht Victoria het gesprek terug op het oorspronkelijke onderwerp. 'Dat verbaast me eerlijk gezegd niet. Wist je dat jonkvrouw Johanna Bergershoof zijn aanzoek heeft afgewezen?'

'Wat?' Julia staarde haar zusje met open mond aan. Uiteraard wist Victoria weer iets waarvan zijzelf niet op de hoogte was.

'Ja', zei Victoria knikkend. 'Ik wilde het je vanochtend bij het ontbijt al vertellen, maar het leek me beter dat niet te doen waar vader en moeder bij waren. Het schijnt dat hij erg verliefd op de jonkvrouw is of was en eerst had ze wel interesse. Maar toen ineens niet meer en hoewel haar ouders wel geneigd waren het aanzoek te accepteren, heeft ze een hele scène gemaakt. Ze heeft zelfs gedreigd om weg te lopen van huis als ze met hem moest trouwen.'

Julia keek haar zusje ongelovig aan. 'Maar waarom?'

'Tja. Ik eh...' Victoria beet op haar lip en twijfelde zichtbaar. Uiteindelijk schudde ze kort met haar hoofd. 'Ik weet het niet precies.'

'Natuurlijk wel.' Haar zusje was nooit een goede leugenaar geweest en Julia drong aan. 'Wat heb je gehoord?'

Het kostte niet veel moeite om Victoria overstag te laten gaan. 'Oké', zei ze. 'Maar je moet het aan niemand vertellen, en zeker niet aan vader en moeder.'

'Beloofd.'

'Het schijnt...' Victoria liet haar paard iets dichter bij dat van Julia lopen, alsof er in het bos iemand zou zijn die hen afluisterde. 'Het schijnt dat de graaf regelmatig naar België reist, naar een geheime liefde die hij daar heeft.'

'O...' Julia keek Victoria aan. 'Vast geen jonge, vrijgezelle gravin met wie hij zomaar zou kunnen trouwen.'

'Nee.' Er glinsterde iets in Victoria's blik. 'Zeker geen gravin. Het gerucht gaat dat het om een andere graaf gaat.'

Julia staarde haar zusje met grote ogen aan. 'Dat kan niet waar zijn...'

Victoria haalde kort haar schouders op. 'Het wordt gezegd. Dus toen jonkvrouw Bergershoof daar lucht van kreeg, wilde ze niet met hem trouwen. Nu wordt gezegd dat hij zijn aanzoek heeft ingetrokken, maar eigenlijk is hij gewoon afgewezen.'

Julia moest even bijkomen van wat ze net had gehoord.

‘Als hij maar niet...’ Ze keek naar Victoria. ‘Straks vraagt hij mij nog!’

‘Dat hoop ik niet voor je. Vader en moeder zijn nogal gecharmeerd van hem.’

‘O?’ zei Julia. ‘Hebben jij en moeder dit al besproken?’

Victoria keek betraapt. ‘Ik heb niets verteld over de graaf in België, ik heb alleen maar naar graaf ter Wolde geïnformeerd. Uit interesse.’

Julia gaf geen antwoord. Ze kon het haar zusje niet kwalijk nemen dat ze ernaar had gevraagd, maar ze vond het niet prettig dat het onderwerp werd besproken. En met de nieuwe kennis al helemaal niet meer.

‘Laten we maar hopen dat de graaf zelf van een onderzoek afziet’, zei ze, maar die gedachte verdreef de onrust in haar hoofd niet. Ineens wilde ze het onderwerp laten rusten, wegdrücken uit haar gedachten. ‘Zullen we een stukje draven?’ vroeg ze en zonder het antwoord af te wachten liet ze Aurora aandraven.

Ze keek om zich heen in het bos, waar het eerste oranje in de bladeren begon te sluipen. Het duurde een paar minuten voor de cadans van de paardenhoeven en de frisse herfstlucht haar wat rust brachten. Julia hield van de herfst, die op het punt van beginnen stond. Ze hield ook van de zomer, met z’n warmte en zoetheid, maar met de herfst liet de natuur wat haar betrof z’n grootste kracht zien. De kracht van het loslaten, van langzaam en gracieus naar binnen keren, van bezinnen tot het tijd was om opnieuw te groeien en te bloeien. Zonder herfst

was er ook geen voorjaar en zonder voorjaar geen nieuw begin en zonder nieuw begin geen...

Ja, geen wat? Een nieuw begin was onvermijdelijk. Schommelend op de paardenrug dacht ze na over het thema dat momenteel haar leven beheerste. Ze was klaar voor een nieuw begin en zou er zeker niet voor weglopen. Maar wel met een echtgenoot die ze kon vertrouwen en aan wie ze, als een eerste klik uitbleef, op termijn zou kunnen wennen. Met haar hand streek ze over de manen van haar paard. Met de geur van aarde en humus in haar neus en het doffe geplof van paardenhoeven op de bosgrond, dacht ze aan haar moeder die haar vader ook een verwaande kwast had gevonden. De wetenschap dat haar ouders uiteindelijk zo gelukkig met elkaar waren geworden, kalmeerde enigszins haar onrustige gemoed.